

Světla Minulosti.

Napsal M. A. ŠIMÁČEK.

Napínal sluch, aby postřehl bližší se její krok, a obraz obnažených bílých jejích nohou v myslí stále se mu vynořoval. I to plinoproudě zasmánil, když jí uchytil, stále ještě naráželo svými vlasy na jeho duši.

"Carolo!" zaslých v tom její hlas nedaleko již za sebou.

Trálo to jím, ale neobrátil se. Zdálo se mu, že bude všecko snadnější, nechtěl-li Bettynu dojít k sobě a promluvit první slova.

"Carolo, počkejte přec! Slyšíte mě? Kde jste?"

Neozval se, nemohl, dech se v něm zatajil takovým prudkým sevřením úzkostí.

"Počkejte, už vás vidím — tak zastavte přec — vždyť už sotva dechu popadám."

Nezastavil, ale šel již jen tak co noha nohu míne.

Slyšel její rychle bližící se kroky.

"Vy jste mě prohnal! — Co to provádíte, prosím vás? — Co to do vás vjele?"

Rozesal dobře, jak tyto její otázky jsou podloženy smíchem.

Již oddechování její slýšel, již byla u něho, již se zavážila do jeho pravice, již mu pohlédla do tváře. Sklopil a odvrátil oči, ale přece postřehl, jak je rozpalena spěchem.

"Carolo, Carolo, co jste to provedl!" zasmála se a nahmývala se k němu pohlédla mu veselé do odvrácené tváře. Při tom však pevně se ho držela, aby se jí nemohl vytrhnout.

"Dítě, veliké dítě!" řekla potom hned konejšivě, beze smíchu již, ale stále veselé.

"Ztratil jsem vládu nad sebou," pronesl konečně zticha a třeše, "musíte jít, pravila."

"Děťo jedna," pravila skoro pohnutě, "snad si z toho něco neděláte? Snad mě nebudete dokonce odprošovat? — Bláznuku, Carolo!" dodala chlácholivě vyřčtavným hlasem. "Co pak se neznáte? Což jsme si cizí?"

"Taky sama jste na tom vina," řekl nyní již osmělejší. — "Neměla jste to dělat. Já vám to přec říkal!"

"Vy pořád, jakoby se stalo nějaké neštěstí! — Vite, že já z toho všeho mám vlastně radost?" opácela milým, přátelsky důvěrným hlasem, již beze vší stopy smíchu i mazlivého přibarvení.

"Z čeho?"

"Ze jsem vás viděla tak trochu — uvedeného z důstojné rovnováhy a melancholické resignovanosti, že jsem viděla ve vás vzplanout krev a jen krev, a že jsem se přesvědčila, že — no, jak bych to honem řekla — že byste krátko dovedl docela snadno být ještě i ofensivní vůči mladé hezké dámě, která by nebyla z Nedosek, ale třeba z Prahy, a naopak, že by taková temperamentní dáma z Prahy dovedla ve vás vznítit ještě prudší ohněček tonhy než třeba nějaká nedosecká Lényňka!"

To jméno doktorem trhálo.

"Jak přehážete na ni, na Lényňku?"

Podívala se naň pohledem, jenž byl v hlouben avš jediným jiskřivým úsměvem, plným ardenské veselosti, beze vší škodlivosti nebo výsměchu. I tvář její byla plna přátelského usmívání, a její ruka pevněji jej k sobě přitiskla.

"A to's ty, Šarlíčku, si myslíš, že já to nepoznám, na koho máš oko?"

Doktorovi proběhlo při tom slovení horko.

"Šlešno —"

"Ne, Šarlíčku, žádné 'šlešno'. Právě tam u potoka mi ve zlosti začal tykat, obnovme zas i v přátelství ten zvyk. Aspoň někdy. Lascos se řekne při té důvěrnosti, co by se jinak neřeklo, a lascos se při ní jinak přijme. Na příklad hned s tou Lényňkou."

Myšl, Carolo, že mně nechytilo hned podotčení, jak jsi poprvé přede mnou na ni pohlédl a si promluvil? Když pak pana Fabiana ranila netvřice netvřice, už jsem měla skoro jistotu. A dnes přišla chvilu, kdy ti to říkám.

Karlouši, jako tvá nejlepší přítelkyně. A tou jistě jsem a chci být. Lényňka není, Carolo, žena pro tebe."

"Ale vy, dáma s temperamentem, byste byla, vidíte?" vyjelo z něho řevavě.

"Ještě jste se nevyhojil, pane doktore?" zasmála se, ale ne tvrdě, nýbrž tak jaksi mateřsky shovívavě. "Bláznuku," dodala prudceji a temněji, "co pak bys už nebyl můj, kdybych sem byla přijela, abych tě dostala? Takhle bych tě už držela!" upřáhla ruku, zafala pěst a slabě jí zafásla, jakoby něco v ní drtila. Při tom přelétl doktorem takový vítěz- ný vzplanulý její pohled a veselý úsměv, že jako jediným svítem bylo v něm přefáto všechno podzření.

A snad nebyla to ani tak podmanivá její síla, zaslýchla z těch slov, jež to podezření v něm pře- vřela, jako čerstvý pocit jeho vlastní křehkosti při nich.

"A proč tedy chceš vstoupit mně do cesty k tam té?" zeptal se po chvilu tise, a připadlo mu najednou tak přirozeno, říci jí také již teď "ty".

"Protože ti chci ukázat cestu k jiným, které by ti mohly být více než 'tam ta'."

"A vš o některé takové jiné?"

Chvilu jako v zamýšlení mlčky obrátila se naň pojednou a pravila:

"Pamatujes se na Karlu Maska- tovu, co nás asi třikrát v Praze navštívila? Vždycky o svatečích to bylo..."

"Ne," zavrtěl hlavou.

"Taková vysoká brunetta, ale a modrýma očima — připomínala mi."

"Nepamatuji."

"Byla se mnou na kursu, je teď učitelkou v Ch. Měly jsme se rády a píseme si dosud. Vlastně ona mně, já jí tak jednou za rok, k svátku."

"A o tu bych se měl ucházet?" pravil rozpačité a tise se usmál.

"Seznámil se s ní. Poslala bych jí sem na prázdniny na letní byt. Má ducha, temperament a srdce zlato. Ukážu ti její dopisy i fotografie."

"Máš je tady?"

"Pošlu ti je. — A není bez pomoci. Otec její je notářem v J. Výborná pianistka je."

Doktor neodpovídal. Díval se na cestu, a rozpačité usmívání mu chvillemi obchálo rty.

"A proč se dosud nevdala?" pravil po chvilu.

"Patrie nepřišel taky ještě ten pravý."

Najednou doktor usmál se nahlas. "Z tohohle by zas mohla být veselohra 'Bývalá láska jako prostřednice k sňatku'." — Ne, Betto, k tomuhle všemu já nejsem."

"Nestíkej se, až uvidíš. Kdo ví, nezalíbil se ti. Sympatická je neobyčejně."

"Ne, nepíš jí nic. Nechtím zmínky o mně žádné. Nevzbuzuj žádnou naději," pravil po krátké pomlčce tise a skoro prosebně.

"Tedy ne, o tobě jí psát nebudu. Ale její fotografie a dopisy ti pošlu. A jí sem na prázdniny také. Nebude o tobě ani toho nejmenšího vědět, na to ti dám ruku." A hned mu jí také podala.

"Jen jí napišu, jak je to hezká, a že stojí za to se sem podívat. Budeš beze všeho obligá, nebudeš-li chtít, ani promluvit na ni nemusíš."

Osi sesterského zadýchalo na doktora z toho srdečného tónu, jakým to vše bylo pronášeno, i z těch upřímných zteplených pohledů jasných jejích očí.

Když vstoupil na kopeček, doktor k ní přistoupil a nesměle dotkl se jejího ramene.

"Zůstaňte teď tu, odpočijte si zde," pravil tise a skoro prosebně. "O tom, o čem jsme hovořili, je mi těžko dál mluvit, a o jiném, byla by hra na sehvávající nezdolně se, prosím vás, ale já pů- jdu teď sám, nebudějte se —"

"Jděte, Carolo, jděte," pravila s upřímnou srdečností. "Chapu to, rozumám vám. Jděte, a zítra na sledanou!"

A podává mu ruku stiskla mu pravici ze vší síly, a v upřímném pohledu, jímž se naň podívala, za svítlo mu oddané její přátelství.

III.

Celé dopoledne po dlouhou připravovaně večerní akademii, kterou uspořádal v síle Valterova hostince pan oficiál Fáček ve spolek se zpěváckým sborem nedoseckým, vítivě a tiskivě kupily se v paněti doktorové jednotlivé výjevy pastého večera, a na duši jeho znovu naléhaly dojmy tam vzbuzené a zalité.

Dnes jistě je Bettyna osou svého hovorů nejen v Nedosekách, ale i v okolí, z něhož šel se k akademii neobdržejně velký počet hostů. Takový večer Nedosecky snad ještě nezažil. Takový zjev krásný, rozohňující, unášející se- vta viděl na podivnou svou vý- stitu, takový výkon, plný síly a noblesy umělecké a přec zpě- stněpěný mysliv všech, jako byla její deklamace, jistě ještě neza- žil.

Kdyby byl dosud nevěřil v umě- leckou její potenci, ten mistrný přednes Vrehlického Legendy o sv. Zitě a Čápa sv. Františka, pak Nerudovy Ballady horské by jej byl zalil důkazem o ní. Již vol- ba těch tří básní byla plna jemné- ho pochopení jejího stanoviska vůči zdejším obecnostem a šťast- ným odhadnutím mediálního zájmu a záliby jeho, již vyvolati musí v srdcích všech, i nejprostších, ty dvě legendy Vrehlického, plně svítu prosté víry a jasného jiskřiv- ní roztomilého humoru, a strhující síla té několika veršů úchvatně vyslovené hluboké soustředěné básky dětské v nejkrásnější balladě Nerudovy.

Všl jí tam na tom malíčkém primitivním jevišti nedoseckém, krásnou, milou, přívětivou, v bí- lých letáčích vycházkových šatech, jak s takovým radostným úsmě- vem pohlížela k tím hustě obsaze- ným stálým největšího sálu a tak roztomile se děkuje za ten nadše- ný, neutuchající potlesk, jímž vř- tá se její vystoupení.

"Sláva! sláva!" volá se po po- tlesku s několika stran, a volání to sílí každou vteřinou, až jím bouřně zvoní celý sál.

A pak pomenáhle tichnutí až k úplnému stíšení, a již zní její la- hodný alt:

"V slávu nebes nad oblaky, nevím, nevím, svatá Zitě, kdo se ještě vzpomene..."

Již to "nevím, nevím" proslo- vené s takovou grációzní roztomil-ostí, jaké je u žena schopna — chvilu jej již všechny ostatní. Tak- ově ticho bylo v síle, že slýšel v blízkých pauzách ulovených veršů plámeny petroběžkových lamp nad sebou hlavy jeně syčet.

A když potom po skončeném virtuózním přednesu ballady Nerudovy projevil nadšení sálem přímo až burácel, a ona znovu se děkuje nedověda utišiti bouři nez přidáním legendy o Čápu sv. Františka, jež nebyla na prográ- mu, nebylo lze si představití nap- ředí ještě stupňovanějšího.

Polik z těch lidí, již tam byli shromážděni, do věterjska ještě neznámý nedosecký host je dnes bytostí, o níž jistě mluví se všude s obdivem a nadšením. Nemů- že jinak být. Strhla všechny, i ty, jichž produkce svým výkonem tak neskonale zastínila.

Ubohý pan oficiál Fáček poho- řel nejžalostněji! Půl roku se snad připravoval na ten slavný večer veřejného vystoupení se svým eskamotérským uměním, a pak v rozhodném okamžiku u- padl, churčal, do takové trány, že ze šesti řádek tří se mu nepove- dlo naprosto, a jedno napolo. Jen ostatní dvě zachránil. Náhodou jedné z nich bylo poslední. Byl to právě kousek s tím kouzelným zrcadlem a se střídáním barev těch dvou růží v něm, k němuž mu doktor přeložil staromodní rý- movaný německý text. Ale i tu se mu stalo oalé, jím nepozo- rovaně nedopatření. V rozčleno- stí třel povrch zrcadla příliš ry- chle, kdežto v přednesu textu ko- lotal, a tak se přihodilo, že růže dvěma v zrcadle již zbledly, když on ještě deklamoval o záměně je- jích barev. Na konec však přece dobře se mu povedlo ve vše k ži- votu je zakřápat. Všecek zpozen a do brunátna zčervenalý v ra- dosném uspokojení se tak zapo- mněl, že si odlechl hlasitým ně- meckým: "Ende gut, Alles gut!"

A to tak seslilo shovívavý po- tlesk, jenž se po jeho čisle ozval, že starý pan, zapomněv při něm na všechny nehody, kloně se s roz- zářenou tváří, ubíral se s jeviště zpět ke stolu, u něhož kromě ně- ho seděli velitel páni, doktor a Bettynou, reditel Pupetr, předno- sta se svou sestrou, pan říščí Ha- vliat se svou paní a na skutečného pojednání již postoupil pan Kouřil se svým nakrouceným martiálským knírem.

Všichni panu oficiálovi podáva- li pravice a gratulovali; Bettyna s takou dobrosrdečnou roztomil-ostí, že starý galantou v nadšení zas a zas se skláněl k její ruce, aby jí polbil.

"A potom po akademii — ty přítelky!"

Přádné oratorství pana říščí- ho Havliata měla holey.

Banálně slavit Bettynin výkon a umění hlubiv frázovitě o raho- stí a nadšení, jaké požívají vši- chni, že jí mohou vřít ve svém

Kdyby byl dosud nevěřil v umě- leckou její potenci, ten mistrný přednes Vrehlického Legendy o sv. Zitě a Čápa sv. Františka, pak Nerudovy Ballady horské by jej byl zalil důkazem o ní. Již vol- ba těch tří básní byla plna jemné- ho pochopení jejího stanoviska vůči zdejším obecnostem a šťast- ným odhadnutím mediálního zájmu a záliby jeho, již vyvolati musí v srdcích všech, i nejprostších, ty dvě legendy Vrehlického, plně svítu prosté víry a jasného jiskřiv- ní roztomilého humoru, a strhující síla té několika veršů úchvatně vyslovené hluboké soustředěné básky dětské v nejkrásnější balladě Nerudovy.

Všl jí tam na tom malíčkém primitivním jevišti nedoseckém, krásnou, milou, přívětivou, v bí- lých letáčích vycházkových šatech, jak s takovým radostným úsmě- vem pohlížela k tím hustě obsaze- ným stálým největšího sálu a tak roztomile se děkuje za ten nadše- ný, neutuchající potlesk, jímž vř- tá se její vystoupení.

"Sláva! sláva!" volá se po po- tlesku s několika stran, a volání to sílí každou vteřinou, až jím bouřně zvoní celý sál.

A pak pomenáhle tichnutí až k úplnému stíšení, a již zní její la- hodný alt:

"V slávu nebes nad oblaky, nevím, nevím, svatá Zitě, kdo se ještě vzpomene..."

Již to "nevím, nevím" proslo- vené s takovou grációzní roztomil-ostí, jaké je u žena schopna — chvilu jej již všechny ostatní. Tak- ově ticho bylo v síle, že slýšel v blízkých pauzách ulovených veršů plámeny petroběžkových lamp nad sebou hlavy jeně syčet.

A když potom po skončeném virtuózním přednesu ballady Nerudovy projevil nadšení sálem přímo až burácel, a ona znovu se děkuje nedověda utišiti bouři nez přidáním legendy o Čápu sv. Františka, jež nebyla na prográ- mu, nebylo lze si představití nap- ředí ještě stupňovanějšího.

Polik z těch lidí, již tam byli shromážděni, do věterjska ještě neznámý nedosecký host je dnes bytostí, o níž jistě mluví se všude s obdivem a nadšením. Nemů- že jinak být. Strhla všechny, i ty, jichž produkce svým výkonem tak neskonale zastínila.

Ubohý pan oficiál Fáček poho- řel nejžalostněji! Půl roku se snad připravoval na ten slavný večer veřejného vystoupení se svým eskamotérským uměním, a pak v rozhodném okamžiku u- padl, churčal, do takové trány, že ze šesti řádek tří se mu nepove- dlo naprosto, a jedno napolo. Jen ostatní dvě zachránil. Náhodou jedné z nich bylo poslední. Byl to právě kousek s tím kouzelným zrcadlem a se střídáním barev těch dvou růží v něm, k němuž mu doktor přeložil staromodní rý- movaný německý text. Ale i tu se mu stalo oalé, jím nepozo- rovaně nedopatření. V rozčleno- stí třel povrch zrcadla příliš ry- chle, kdežto v přednesu textu ko- lotal, a tak se přihodilo, že růže dvěma v zrcadle již zbledly, když on ještě deklamoval o záměně je- jích barev. Na konec však přece dobře se mu povedlo ve vše k ži- votu je zakřápat. Všecek zpozen a do brunátna zčervenalý v ra- dosném uspokojení se tak zapo- mněl, že si odlechl hlasitým ně- meckým: "Ende gut, Alles gut!"

A to tak seslilo shovívavý po- tlesk, jenž se po jeho čisle ozval, že starý pan, zapomněv při něm na všechny nehody, kloně se s roz- zářenou tváří, ubíral se s jeviště zpět ke stolu, u něhož kromě ně- ho seděli velitel páni, doktor a Bettynou, reditel Pupetr, předno- sta se svou sestrou, pan říščí Ha- vliat se svou paní a na skutečného pojednání již postoupil pan Kouřil se svým nakrouceným martiálským knírem.

Všichni panu oficiálovi podáva- li pravice a gratulovali; Bettyna s takou dobrosrdečnou roztomil-ostí, že starý galantou v nadšení zas a zas se skláněl k její ruce, aby jí polbil.

"A potom po akademii — ty přítelky!"

Přádné oratorství pana říščí- ho Havliata měla holey.

Banálně slavit Bettynin výkon a umění hlubiv frázovitě o raho- stí a nadšení, jaké požívají vši- chni, že jí mohou vřít ve svém

Náš závod jest věnován službě trpí- cích krajanů a hoden Vaší důvěry

- Toto není žádný expresní švindl -

Nikdy nepošíláme zásilky bez Vaší výslovné objednávky, nám zasláné. My nikdy vaší krajanové důvěry nevyužítujeme a nebu- deme po dopsaní nám o vzorky zaslati Vám léky v ceně několika dolarů po express bez Vaší výslovné objednávky. Píšte nám ještě dnes a přesvědčte se.

Muži, ženy, dívky a starouškové:

Často ani nevíte, co Vás boli, a tu náš lék dá úlevu a zdraví. Zdarma na zkoušku na několik dní. Žádný pat. lék.

Bylinné thé jest silitel jater, ledvin a krvečistitel

Jest to čistý přírodní lék zdravotním základem prozkoumaný a odporučený a vzor jak pro malíček tak pro dospělce, a poskytné úle- vy při zácpě, kyselosti v žaludku, žlučnatosti, ootížném trávení, ja- terních obtížích, bolestech hlavy, bolesti v zádech, nezáživnosti, ma- larii, kašli, nastuzení, bolavém hrdle, revmatismu, neuralgii, dně, bolesti v boku, bolesti v krizi, rozčilenosti, zemdlenosti, ztrátě chuti k jídlu, ospalosti, souchotinám, žloutence, pupenových, vyrážce, čer- vům, zlaté žile, tasemnici, nervosnosti, svrabu, vodnatelnosti, srdeč- ní vadě, bouřích, nádorech, lišejích, zastaralých bolestech a všech nepořádečích krve a ledvin. Chuti jest příjemné. Stolicé lehokáka.

Směle můžeme každému dokázati, že naše thé jest upraveno z dvanácti různých vesměs nákladných, dražých bylin a každá ta by- linka účinkuje léčivě na nemoc v těle, pro kterou jest určena a thé jest s velkou péčí upraveno tak, že bylinky v léčení sobě nepřeká- ží. Hlaste se o vzorky thé i o další jeho zásoby v lékárnách a u všech našich jednatelů, kteří po dobrém ho vyzkoušeli ve svých rodinách jednatelství přijmou i ochotně poslouží všem trpícím. — Kde není u Vás k dostání, pište si o vzorky na zkoušku i o Thé pří- mo k nám. Na prodej poštu vyplaceno až do domu, 50c. Velká krabička na měsíce stačí za \$1.00; dolarových krabiček za \$6.00. Spojte se se svými přáteli na objednávku.

Máme zvláště léčení pro muže pouze. Též léčení pro KATAR pro muže, ženy a dítky. Trpící, slabé, unavené, předčasně sestár- ně matky a ženy, slabé a bledé dívky. Máme zvláště léčení pro všechny Vaše nemoci. Popište s důvěrou svou nemoc a pošleme Vám obratem pošty lék zdarma na několik dní na zkoušku a knížičky o nemocích. Račte psát anglicky neb česky.

Mar & Vo'yпка & Co., Dep. 10., So. Bend, Ind.

Angličtinu neznáte?

Jste tedy jako ryba bez vody, jako tělo bez života. Vy máte plouti přes řeku budoucnosti. Chcete se vydat přes ni jen na kocábce, bez vesel? Chcete pře- žít celý svůj život v postřku u- lidu? Vy neholdáte se státi samo- státným občanem? Americkým? Zda-li však ano, my Vám pomů- me! My Vás naučíme v 50 čís- lách anglicky a to při Vaší práci doma.

24tř

PIŠTE NÁM!

Vikla Bratři,

Lonsdale, Minn.

Kotěra & Sloup

vlastní bojně zásobný obchod
grocerní a železářský.

č. 1261 So. 16. St. Tel. Doug. 5673.
Ind. A-3570.

Hospodyňky ušetří vždy peníze, bu- dou-li s námi obhodovali. Vždy de- stvė máslo a vejce. 47tř.

F. J. Kugler a J. Krupička

vykonávají práci zednickou jakož i plastýfskou, cementové chodní- ky a schody, cisterny a vůbec vše, co do oboru toho spadá. Rychle a za ceny nejmírnější.

Za práci v každém ohledu se ru- čí. 29tř.

2517 již. 12. ulice.
OMAHA, NEBRASKA.
Volejte telefonem: Douglas 7446

BEST YOU CAN BUY

Světelné zařízení

LIGHTING FIXTURES

BURGESS-GRANDEN CO.

Phone Douglas 681 1511 Howard ul., OMAHA

Choroby konečniku — vyléčeny

Mírné léčení, jež vyvolá v krátké době slastnou šit, přitáhne a již chro- by konečniku bez operace. Nepoužít se chloroformu, etheru nebo jiného vzhledného upravného prostředku. Vyléčení nastává v krátkém přepadu, který ku léčení přerouso a poslou slasti po vyléčení. Píšte si o buhu a chorobách konečniku, a doměřtež se na:

DR. TARRY — Box Building — OMAHA 67tř